Πρεσβυτέρου Ἀθανασίου Μηνᾶ

ΚΟΝΙΟΡΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΑΘΡΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ ΣΕ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΑ ΣΑΡΚΙΚΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ ΜΕ ΓΝΩΜΟΝΑ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

«94. Ἀφοῦ ὁ Λόγος ἱερούργησε στὸν ἑαυτό Του τὴν ἀνάπλαση τῆς φύσεώς μας, θυσίασε γιὰ χάρη μας ὁ Ἴδιος τὸν ἑαυτό Του μὲ σταυρικὸ θάνατο, καὶ δίνει πάντοτε τὸ ἄχραντο σῶμα Του νὰ θυσιάζεται καὶ μᾶς τὸ παραθέτει καθημερινὰ ὡς ψυχοτρόφο συμπόσιο, μὲ σκοπό, τρώγοντας τοῦτο καὶ πίνοντας τὸ τίμιο αἷμα Του, μὲ τὴ μέθεξη νὰ γινόμαστε - μὲ αἴσθηση ψυχῆς - καλύτεροι ἀπ' ὅ,τι ἤμασταν, καθὼς θὰ ἑνωνόμαστε μὲ αὐτὰ καὶ θὰ μεταβαλλόμαστε ἀπὸ τὸ χειρότερο στὸ καλύτερο καὶ θὰ ἑνοποιούμαστε μὲ τὸ διττὸ Λόγο διττά, μὲ τὸ σῶμα δηλαδὴ καὶ μὲ τὴ λογικὴ ψυχή, ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι Θεὸς σωματωμένος καὶ ὁμοούσιος μὲ μᾶς κατὰ τὴ σάρκα. Ὥστε νὰ μὴν ἀνήκομε πλέον στὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ σ' Ἐκεῖνον ποὺ μᾶς ἑνοποίησε μὲ τὸν ἑαυτό Του μέσω τῆς ἀθάνατης τράπεζας καὶ μᾶς ἔκανε νὰ εἴμαστε θέσει, ἐκεῖνο ποὺ Αὐτὸς εἶναι φύσει.

95. Ἂν λοιπὸν δοκιμασμένοι στοὺς κόπους τῶν ἀρετῶν καὶ προκαθαρμένοι μὲ τὰ δάκρυα, πλησιάζομε καὶ τρῶμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄρτο καὶ πίνομε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ποτήριο, τότε ὁ διττὸς Λόγος μὲ τὶς δύο φυσικές Του δυνάμεις – τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου - ἀναμιγνύεται μὲ πραότητα μαζί μας καὶ μᾶς μεταποιεῖ ὁλόκληρους σύμφωνα μὲ τὸν ἑαυτό Του, ὡς σαρκωμένος καὶ ὁμοούσιος μὲ μᾶς κατὰ τὴν ἀνθρώπινη φύση, καὶ μᾶς θεοποιεῖ ὁλόκληρους μὲ τὸ λόγο τῆς γνώσεως καὶ μᾶς κάνει οἰκείους Του καθὼς εἴμαστε σύμμορφοι μ' Αὐτὸν καὶ ἀδελφοί Του, ὡς Θεὸς καὶ ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα. Ἂν ὅμως προσερχόμαστε κυλισμένοι στὰ πάθη καὶ σπιλωμένοι ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῆς ἁμαρτίας, τότε πλησιάζοντάς μας μὲ τὸ φυσικό Του πῦρ, τὸ ὁποῖο ἀφανίζει τὴν κακία, μᾶς πυρπολεῖ καὶ μᾶς κατακαίει ὁλόκληρους καὶ μᾶς συντομεύει τὴ ζωή, ὄχι γιατὶ τὸ θέλει ἡ ἀγαθότητά Του, ἀλλὰ γιατὶ ἀναγκάζεται ἀπὸ τὴν καταφρονητικὴ ἀναισθησία μας.»[1]

Αὐτὴ τὴν καταφρονητικὴ ἀναισθησία, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ σπίλου καὶ τῆς ἀκαθαρσίας, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ σαρκικὰ πάθη καὶ τὴν πολυποίκιλη ἁμαρτία προβάλλει ἡ Νέα Ἐποχὴ σήμερα. Μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, ἠλεκτρονικὰ καὶ μή, προπαγανδίζει καὶ ἔχει καταφέρει ἕως ἕνα σημεῖο ὥστε πολλοὶ δυστυχεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροι, νὰ πιστεύουν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐνδεδειγμένος τρόπος ζωῆς ποὺ οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ ἀκολουθοῦν.

---

[1] ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΣΤΗΘΑΤΟΣ, «Δεύτερη ἑκατοντάδα φυσικῶν κεφαλαίων περὶ καθάρσεως τοῦ νοῦ», *Φιλοκαλία* τ. Δ΄, ἐκδ. Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, Θεσσαλονίκη 1987, σσ. 106-107.

Ἔχει προφητεύσει ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ὅτι θὰ ἔλθει ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ διάβολος θὰ βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ καβούκι του. Αὐτὸ σημαίνει τὴν ἀπόλυτη ξεδιαντροπιὰ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀκαθαρσία κυρίως τῶν σαρκικῶν παθῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα πολλοὶ ποὺ ὑποδουλώθηκαν σὲ αὐτά, ὄχι μόνο δὲν ἐντρέπονται, ἀλλὰ καὶ καυχῶνται. Οἱ ταλαίπωροι!! Οὔτε κἂν ὑποψιάζονται τί σημαίνει καθαρότητα καρδιᾶς, ἡδονὴ κατανύξεως, σφοδρὸς πόθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ λύνει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν σαρκικῶν παθῶν καὶ τὴν πείθει νὰ ἀκολουθεῖ τὴν ἐλευθερία τῶν τρόπων ζωῆς. Νὰ βιώνουν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, τὴν καινὴ κτίση τῶν παιδιῶν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἐν Χριστῷ υἱοθεσίας. Ἡ ἄγνοια εἶναι θανάσιμο ἁμάρτημα, «φοβερὸ κακό, καὶ περισσότερο ἀπὸ φοβερό· εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ ψηλαφητὸ σκοτάδι. Καὶ τὶς ψυχὲς ποὺ θὰ καταλάβει, τὶς ρίχνει στὸ ζόφο. Διαιρεῖ τὸ λογιστικὸ σὲ πολλὰ μέρη καὶ ἀποκόπτει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἕνωση μὲ τὸν Θεό. Αὐτὸ ποὺ τελικὰ συνάγομε ἀπὸ αὐτήν, εἶναι ἡ ἀλογία. Γιατὶ κάνει ἄλογο καὶ ἀναίσθητο τὸν ἄνθρωπο στὸ σύνολό του. Κι ὅπως ἡ ἄγνοια, ὅταν ἁπλωθεῖ παχυλή, γίνεται πελώριος βυθὸς τοῦ ᾅδη γιὰ τὴν ψυχὴ ποὺ λυγίζει ἀπὸ τὸ βάρος της, στὸν ὁποῖο ὑπάρχει κάθε τιμωρία καὶ ὀδύνη καὶ λύπη καὶ στεναγμός, ἔτσι καὶ ἡ θεία γνώση ποὺ εἶναι λαμπρὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ ἄπειρο φῶς, κάνει τὶς ψυχὲς στίς ὁποῖες θὰ πάει γιὰ τὴν καθαρότητά τους, φωτοειδεῖς μὲ τρόπο ποὺ ἁρμόζει στὸ Θεό. Καὶ τὶς γεμίζει εἰρήνη, γαλήνη, χαρά, σοφία ἀνέκφραστη καὶ τέλεια ἀγάπη.»[2]

Εἶναι λοιπὸν ἀπορίας ἄξιον πῶς αὐτοί, οἱ φερόμενοι ὡς ἡγέτες τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, ποὺ ἔχουν στὴ διάθεσή τους ποικίλα καὶ ὑπερσύγχρονα μέσα μετάδοσης τῆς πληροφορίας, ἀντὶ νὰ προστατέψουν τοὺς ἀνθρώπους πολίτες στὸ σύνολό τους ἀπ' αὐτὴν τὴν θανάσιμη ἄγνοια, ποὺ κάνει ἄλογο καὶ ἀναίσθητο τὸν ἄνθρωπο (πρβλ. σημερινὴ ὀνομαζόμενη σχιζοφρένεια), ἐπιτρέπουν στοὺς ἀγύρτες τῆς Νέας Ἐποχῆς νὰ προβάλλουν μέρα καὶ νύχτα ὅλον αὐτὸν τὸν βόρβορο τῶν σαρκικῶν ἁμαρτημάτων ὡς δῆθεν τρόπον ζωῆς μοναδικὸν καὶ νὰ βυθίζονται ἔτσι οἱ ψυχὲς τῶν πολλῶν, κυρίως τῶν νέων, στὸν βυθὸ τοῦ ᾅδη τῆς ἀγνωσίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ λυγίζουν ἀπὸ τὸ βάρος της καὶ νὰ γεμίζουν ἄγχος, πόνο καὶ ἀνασφάλεια. Ἀνακόλουθοι καὶ δίγλωσσοι, στὴ συνέχεια, ζητοῦν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κατέστρεψαν καὶ καταστρέφουν συνέπεια στοὺς νόμους, στὴν δημοκρατία, στὴν ἐλευθερία, στὴν δικαιοσύνη. Πρᾶγμα ἀδύνατον, διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διδάσκει «τὰ ... ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος»[3], σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ποὺ εἶναι ζωή, φῶς καὶ Ἀνάσταση.

Μὲ πόνο ψυχῆς λοιπὸν παραθέτουμε στὴ συνέχεια τὰ ἁγιοπνευματικὰ ἐκεῖνα χωρία, ποὺ ὁ Κύριος Ἰησοῦς καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι κήρυξαν στὸν κόσμο ὅπως εἶναι καταγεγραμμένα εἰς τὴν Καινὴ Διαθήκη, καὶ στὰ ὁποῖα διδακτικὰ καὶ προφητικὰ προειδοποιοῦνται οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὶς ὀλέθριες συνέπειες τῶν σαρκικῶν ἁμαρτημάτων καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ποὺ ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ἡ Ὀρθόδοξος διαφυλάττει ἀνόθευτα δύο χιλιετηρίδες περίπου ξεσκεπάζοντας τὴν πλάνη τῆς Νέας Ἐποχῆς καταγγέλλοντας τὴν διαστροφὴ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀπιστίας στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ[4]:

«... 22 φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, ... 24 Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν

[2] Αὐτόθι, σ. 115.

[3] Ρωμ. 6. 23.

[4] «Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» Ματθ. 17. 17.

αὐτοῖς, 25 οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν. 26 Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, 27 ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες. 28 Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, 29 πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ πορνείᾳ πονηρίᾳ πλεονεξίᾳ κακίᾳ, μεστοὺς φθόνου φόνου ἔριδος δόλου κακοηθείας, ...»[5]

«... 21 μὴ πάλιν ἐλθόντα με ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς καὶ πενθήσω πολλοὺς τῶν προημαρτηκότων καὶ μὴ μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ πορνείᾳ καὶ ἀσελγείᾳ ᾗ ἔπραξαν.»[6]

«... 19 φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι μοιχεία πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια, ... 21 ... καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ προλέγω ὑμῖν καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν.»[7]

«3 πορνεία δὲ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἁγίοις, 4 καὶ αἰσχρότης καὶ μωρολογία ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστία. 5 τοῦτο γάρ ἐστε γινώσκοντες, ὅτι πᾶς πόρνος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονέκτης, ὅ ἐστιν εἰδωλολάτρης, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. 6 Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις· διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.»[8]

«5 Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακήν, καὶ τὴν πλεονεξίαν ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρία, 6 δι' ἃ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, 7 ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζῆτε ἐν αὐτοῖς·»[9]

«3 Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας, ... 5 μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας καθάπερ καὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα τὸν Θεόν, ... 7 οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσίᾳ, ἀλλ' ἐν ἁγιασμῷ. 8 τοιγαροῦν ὁ ἀθετῶν οὐκ ἄνθρωπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν Θεὸν τὸν καὶ δόντα τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ τὸ ἅγιον εἰς ὑμᾶς.»[10]

«... 9 ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι; μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται 10 οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι. 11

[5] Ῥωμ. 1. 22, 24-29.
[6] Β΄ Κορ. 12. 21.
[7] Γαλ. 5. 19, 21.
[8] Ἐφ. 5. 3, 5-6.
[9] Κολ. 3. 5-7.
[10] Α΄ Θεσ. 4. 3, 5, 7-8.

καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.»[11]

«... 10 πόρνοις, ἀρσενοκοίταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις, ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται, 11 κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ, ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ.»[12]

«... 21 ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι, 22 κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη· 23 πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ ἔσωθεν ἐκπορεύεται καὶ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.»[13]

«... 14 ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος καὶ ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκτους, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες, κατάρας τέκνα!»[14]

«... 7 ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, πρόκεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι.»[15]

«... 39 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰμὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.»[16]

«... 38 ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.»[17]

«1 Πόθεν πόλεμοι καὶ πόθεν μάχαι ἐν ὑμῖν; οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν; 2 ἐπιθυμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχετε· φονεύετε καὶ ζηλοῦτε, καὶ οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν· μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχετε, διὰ τὸ μὴ αἰτεῖσθαι ὑμᾶς· 3 αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε. 4 μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες! οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστιν; ὃς ἂν οὖν βουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται.»[18]

«27 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, Οὐ μοιχεύσεις. 28 ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτὴν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.»[19]

«... 18 λέγει αὐτῷ· Ποίας; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Τὸ οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, ...»[20]

---

[11] Α΄ Κορ. 6. 9-11.
[12] Α΄ Τιμ. 1. 10-11.
[13] Μάρ. 7. 21-23.
[14] Β΄ Πέτρ. 2. 14.
[15] Ἰουδ. 7.
[16] Ματθ. 12. 39.
[17] Μάρκ. 8. 38.
[18] Ἰακ. 4. 1-4.
[19] Ματθ. 5. 27-28.

«... 10 ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσῃ δὲ ἐν ἑνί, γέγονε πάντων ἔνοχος. 11 ὁ γὰρ εἰπών μὴ μοιχεύσῃς, εἶπε καί μὴ φονεύσῃς· εἰ δὲ οὐ μοιχεύσεις, φονεύσεις δέ, γέγονας παραβάτης νόμου.»[21]

«... 21 ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον σεαυτὸν οὐ διδάσκεις; ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν κλέπτεις; 22 ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν μοιχεύεις; ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα ἱεροσυλεῖς;»[22]

«... 8 μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον νόμον πεπλήρωκε· 9 τὸ γὰρ οὐ μοιχεύσεις, οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐκ ἐπιθυμήσεις, καὶ εἴ τις ἑτέρα ἐντολή, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. 10 ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη.»[23]

«... 20 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἀφεῖς τὴν γυναῖκα σου Ἰεζάβελ, ἣ λέγει ἑαυτὴν προφῆτιν, καὶ διδάσκει καὶ πλανᾷ τοὺς ἐμοὺς δούλους πορνεῦσαι καὶ φαγεῖν εἰδωλόθυτα. 21 καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ, καὶ οὐ θέλει μετανοῆσαι ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς. 22 ἰδοὺ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς εἰς θλῖψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς, 23 καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δώσω ὑμῖν ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.»[24]

«... 5 καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον, μυστήριον· Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.»[25]

«4 Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.»[26]

«13 Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι αὐτοὺς ἀπεκρίθη Ἰάκωβος λέγων· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκούσατέ μου. 14 Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. 15 καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, καθὼς γέγραπται· 16 μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαυῒδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω καὶ ἀνορθώσω αὐτήν, 17 ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα. 18 γνωστὰ ἀπ' αἰῶνός ἐστι τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ. ... 28 ἔδοξεν γὰρ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, 29 ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς εὖ πράξετε. ἔρρωσθε.»[27]

---

[20] Ματθ. 19. 18. Πρβλ. και Μάρ. 10. 18-19, Λουκ. 18. 18-22.

[21] Ἰακ. 2. 10-11.

[22] Ῥωμ. 2. 21-22.

[23] Ῥωμ. 13. 8-10.

[24] Ἀποκ. 2. 20-23.

[25] Ἀποκ. 17. 5.

[26] Ἑβρ. 13. 4.

[27] Πράξ. 15. 13-18, 28-29.

«1 Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία, ἥτις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὥστε γυναῖκά τινα τοῦ πατρὸς ἔχειν. 2 καὶ ὑμεῖς πεφυσιωμένοι ἐστέ, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἐπενθήσατε, ἵνα ἐξαρθῇ ἐκ μέσου ὑμῶν ὁ τὸ ἔργον τοῦτο ποιήσας!»[28]

«... 20 καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, οἳ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια καὶ τὰ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται οὔτε ἀκούειν οὔτε περιπατεῖν, 21 καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.»[29]

«... 8 καὶ ἄλλος δεύτερος ἄγγελος ἠκολούθησε λέγων·Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἣ ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα τὰ ἔθνη.»[30]

«Δεῦρο, δείξω σοι τὸ κρίμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν, 2 μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας.»[31]

«1 Μετὰ ταῦτα ἤκουσα ὡς φωνὴν μεγάλην ὄχλου πολλοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ λεγόντων· Ἀλληλούϊα· ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, 2 ὅτι ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἥτις διέφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς.»[32]

«... 18 φεύγετε τὴν πορνείαν. πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν, ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει.»[33]

«6 Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κἀκεῖνοι ἐπεθύμησαν. ... 8 μηδὲ πορνεύωμεν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν καὶ ἔπεσον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες.»[34]

«... 14 ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδαξε τὸν Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ φαγεῖν εἰδωλόθυτα καὶ πορνεῦσαι. 15 οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν ὁμοίως. 16 μετανόησον οὖν· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχὺ καὶ πολεμήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ στόματός μου.»[35]

«9 Ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις, 10 καὶ οὐ πάντως τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου ἢ τοῖς πλεονέκταις ἢ ἅρπαξιν ἢ εἰδωλολάτραις· ἐπεὶ ὠφείλετε ἄρα

---

[28] Α΄ Κορ. 5. 1-2.
[29] Ἀποκ. 9. 20-21.
[30] Ἀποκ. 14. 8.
[31] Ἀποκ. 17. 1-2.
[32] Ἀποκ. 19. 1-2
[33] Α΄ Κορ. 6. 18.
[34] Α΄ Κορ. 10. 6, 8.
[35] Ἀποκ. 2. 14-16.

ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν· 11 νῦν δὲ ἔγραψα ὑμῖν μὴ συναναμίγνυσθαι ἐάν τις ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος ᾖ πόρνος ἢ πλεονέκτης ἢ εἰδωλολάτρης ἢ λοίδορος ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ, τῷ τοιούτῳ μηδὲ συνεσθίειν.»[36]

«14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν. 15 ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος. 16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος Δαυΐδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός. 17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· Ἔρχου. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· Ἔρχου. καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω, καὶ ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν. 18 Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπὶ ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· 19 καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. 20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· Ναὶ ἔρχομαι ταχύ. Ἀμήν, ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ. 21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.»[37]

Ἐὰν οἱ θεωρούμενοι ὡς ἡγέτες ὄντως ἐνδιαφέρονται γιὰ χρηστοὺς πολίτες, ἔντιμους οἰκογενειάρχες, φιλότιμους καὶ ὑγιεῖς πνευματικὰ καὶ σωματικὰ νέους καὶ νέες, σοφοὺς γέροντες καὶ μὲ μία λέξη, θεοειδεῖς ἀνθρώπους καὶ ἐπιστήμονες καὶ ὄχι ἀνταγωνιζόμενα ἀνθρωποειδῆ θηρία, ἔχουν τὴν ἀπάντηση.

Γνωρίζουμε ὅτι παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ ἀκάθαρτοι[38], ἀμετανόητοι, θὰ συνεχίσουν νὰ ρυπαίνουν μὲ ρυπαρὰ μολύσματα καὶ νὰ προτρέπουν μὲ δόλο τὸν κόσμο νὰ ἀκολουθήσει τὴν κακία τους καὶ νὰ ἐνδυθεῖ τὴν πλάνη τους ὅτι δῆθεν συμφέρει. Αὐτοὺς τοὺς προδρόμους τοῦ ἑνὸς ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ (Ἀντίχριστος) ἡ Θεία Ἀποκάλυψη τοὺς ὀνομάζει Χριστοῦ ξένους Σταυροῦ (χ΄ ξ΄ στ΄ = 666).

Ἐν τούτοις ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἔχει ὑψωθεῖ παγκόσμια καὶ σὲ κάθε γενιὰ καὶ ἐποχὴ ἀναδεικνύει ἁγίους, ποὺ μὲ τὴν ζωή τους καὶ τὴν διδασκαλία τους σηκώνουν τὸν Τίμιο Σταυρὸ στοὺς ὤμους τους ἀξίως καὶ ἀκολουθοῦν τὸ ἐσφαγμένο Ἀρνίο, ποὺ «ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ»[39], δηλαδὴ τὸν μόνο Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου Κύριον καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθὲς ὅτι καὶ στὶς ἡμέρες μας δὲν μᾶς ἄφησε ὀρφανοὺς ὁ Κύριος παραθέτουμε λίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ ὀνόματα τῶν συγχρόνων ἁγίων μας:

---

[36] Α΄ Κορ. 5. 9-11.

[37] Ἀποκ. 22. 14-21.

[38] Ο Μ. Βασίλειος στον 87^{ο} Κανόνα του αναφέρει τα εξής: «Πόσα δὲ εἴδη ἄλλα τῶν ἀκαθάρτων παθῶν, τὸ (633/634) μὲν τῶν δαιμονίων διδασκαλεῖον ἐξεῦρεν, ἡ δὲ θεία Γραφὴ ἀπεσιώπησε, τὸ σεμνὸν ἑαυτῆς ταῖς τῶν αἰσχρῶν ὀνομασίαις καταρρυπαίνειν οὐχ αἱρουμένη, ἀλλὰ **γενικοῖς ὀνόμασι τὰς ἀκαθαρσίας διέβαλεν**, ὡς καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλός φησι· Πορνεία δὲ καὶ ἀκαθαρσία πᾶσα μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἁγίοις, **τῷ τῆς ἀκαθαρσίας ὀνόματι** τάς τε τῶν ἀῤῥένων ἀῤῥητοποιΐας καὶ τὰς τῶν θηλειῶν **περιλαμβάνων**· ὥστε οὐ πάντως ἡ σιωπὴ ἄδειαν φέρει τοῖς φιληδόνοις.» Μ. Βασιλ. 87, *ΠΗΔΑΛΙΟΝ*, σσ. 633-634, υπογραμμίσεις δικές μας.

[39] Ἀποκ. 6, 2.

π. Πορφύριος ὁ Ἁγιορείτης ὁ θαυματουργός, ὁ διορατικὸς καὶ προορατικός.

π. Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης ὁ θαυματουργός, ὁ προορατικὸς καὶ μυροβλύτης.

π. Ἰάκωβος Τσαλίκης ὁ ἁπλοῦς καὶ ἅγιος τῆς συγγνώμης.

ὁ ἅγιος Βησσαρίων ὁ ἐλεήμων, ποὺ τὸ Ἅγιο καὶ Ἱερὸ Λείψανό του εὑρίσκεται τεθησαυρισμένο εὐωδιάζον στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγάθωνος στὴ Λαμία. Προστάτης χηρῶν, ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν κυρίως νέων καὶ νεανίδων, παρηγορία τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Αὐτοὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι μὲ τὴν ἁγιότητά τους, τὴν ἀπόλυτη ἁγνότητα τῆς ζωῆς τους, τὴν προσφορά τους στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸ ἔθνος ἀναδείχθηκαν κυματοθραῦστες στὰ σαθρὰ καὶ βέβηλα ἐπιχειρήματα τῶν νεοποχιτῶν σαρκολατρῶν εἰδωλολατρῶν. Ἀποτελοῦν δὲ τὴν ἐγγύηση θεωρίᾳ τε καὶ πράξει τῆς κατανόησης σὲ βάθος τῶν θείων καὶ ἱερῶν Γραφῶν, κυρίως τῶν ἁγιογραφικῶν χωρίων ποὺ παραθέσαμε πιὸ πάνω. Ἀφοῦ ἐτράφησαν στὸν χρόνο ποὺ τοὺς χάρισε ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεὸς ἐν Χριστῷ μὲ ἄφθονο τὸν ἄρτο τῶν δακρύων, τοὺς εὐλόγησε μὲ τὸ φῶς τῆς κατανύξεως καὶ τοὺς ἄνοιξε τὸν νοῦν νὰ ἐννοοῦν τὸ βάθος τῶν θείων Γραφῶν, ὥστε νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἑρμηνεύουν καθαρὰ τὶς φύσεις καὶ τοὺς λόγους τῶν ὄντων. Βοήθησαν τὰ μέγιστα στὴν ἐδῶ ζωή τους καὶ συνεχίζουν νὰ βοηθοῦν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται, στὸν Παράδεισο, μὲ τὶς προσευχές τους, τὰ γραπτὰ κείμενά τους, ἑκατομμύρια νέων καὶ ἄλλων ἀνθρώπων σὲ ὅλον τὸν πλανήτη γῆ. Οἱ ἅγιοί μας μὲ τὰ θαυμαστὰ ποὺ ἐπετέλεσαν καὶ ἐπιτελοῦν καὶ σήμερα κονιορτοποιοῦν τὴν πλάνη καὶ τὸν δόλο τῶν νεοεποχιτῶν ψευτοδιδασκάλων, ποὺ θέλουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν καὶ νὰ βιώνουν κάθε εἶδους ἀκαθαρσία, γιατὶ ἔτσι τοὺς ἐκμεταλλεύονται ἄγρια, ξεδιάντροπα καὶ χωρὶς οἶκτο. Ἑπόμενοι τῶν Ἁγίων Πατέρων βίωσαν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἀπέδειξαν μὲ τὴν ζωή τους ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον τῆς ἁγνότητος καὶ τῆς παρθενίας καὶ κάθε ἀρετῆς, ποὺ γίνεται ἐν Χριστῷ καὶ γιὰ τὸν Χριστό, εἶναι ἐλαφρύ. Π. χ. φρόνηση, σωφροσύνη, ἀνδρεία, δικαιοσύνη.

Δόξα σοι ὁ Θεός, ὑπάρχουν καὶ σήμερα πολλοὶ Ὀρθόδοξοι κληρικοί καὶ λαϊκοί ἀνάμεσά μας, ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ χνάρια τους, τὰ βήματά τους καὶ ἐγγυῶνται τὴν ἀκρίβεια τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως. Ἄραγε θὰ ἀντιληφθοῦν κάποτε οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου τὴν Ἀλήθεια καὶ ἀφοῦ ἀνανήψουν οἱ ἴδιοι θὰ βοηθήσουν τοὺς ἐγκλωβισμένους στὰ πάθη συγχρόνους συνανθρώπους τους ὥστε μὲ μετάνοια νὰ ἀκολουθήσουμε ὅλοι τὸν δρόμο τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γυρίσουμε ἔτσι τὴν πλάτη στὴν πολυποίκιλη ἁμαρτία, καὶ στὴν ὅποια ἄλλη κακία, ποὺ προσπαθοῦν μὲ μανία οἱ βέβηλοι νὰ μᾶς ἐπιβάλλουν; Εὔχομαι καὶ προσεύχομαι σύντομα νὰ γίνει αὐτό.